

Assemblea General 18.12.08

Principals aspectes de la conferència de **Francesc Marc Àlvaro**: *Trampes i malentesos del debat públic-privat*

Segons **Marc Àlvaro**, el debat públic-privat s'ha fet “tres trampes al solitari”:

- **Serveis públics/privats** : aquesta dicotomia existeix perquè la societat del benestar arriba al nostre país molt tard. A més a més, arriba de la mà del franquisme, amb un model paternalista, arbitrari i vertical que no només marca la política d'una època sinó també una actitud col·lectiva. Aquest model deixa poc espai a la responsabilitat individual. Ara patim una certa fricció entre l'individu i el sistema: la societat es creu en el dret de demanar serveis. “Tot per a tots, no serveix”. Per aquest motiu, el debat sobre el copagament arriba il·lustrat.

- **No considerar la diferència històrica entre Catalunya i Espanya** : el nostre país ha estat locomotora, progrés i modernització mentre que la resta de l'estat hi anava al remolc. “El futur va arribar abans a Catalunya”. La cultura que va fer possible l'assoliment de coneixement i de recursos estava basada en l'esforç, l'estalvi i el mèrit. Aquests trets marquen un país on les iniciatives individuals són possibles i permeten crear un estat del benestar “per la porta del darrere” a Catalunya “quan l'estat era llunyà”. Aquest espai intermedi de la societat catalana va transformar l'interès individual en col·lectiu, no oficial ni estatal. A altres llocs d'Espanya, aquest fet no es va donar. Aquest espai intermedi obliga al diàleg i a la col·laboració. Segons Marc Àlvaro, La Unió n'és una prova.

- **Els individus fan les seves tries a partir de conceptes rígids entre públic i privat** . El gran èxit de la sanitat catalana és que per a l'usuari no hi ha diferència entre públic i privat. Això a altres llocs de l'estat es dona perquè la fricció entre públic i privat és més gran. A més a més, des dels mitjans de comunicació a vegades “es posa més ideologia” de la necessària en l'abordatge de la col·laboració públicoprivada. Al nostre país es donen les condicions necessàries per tal que la societat civil actuï amb influència. Als vuitanta el concepte de liberalisme era el model a seguir, segons els teòrics, als noranta el socioliberalisme, però avui es tornen a recuperar els valors arrelats en la societat civil. Precisament, aquesta té com a missió “posar límit entre l'oferta i la demanda”.

Un cop posades sobre la taula les trampes, **Marc Àlvaro** descobreix els malentesos:

- El pes d'una certa hegemonia ideològica: “el mal francès”. Per al periodista, tant l'esquerra com la dreta tendeixen a ser estatalistes i a vegades des de Catalunya s'imagina un estat a la francesa amb un model centralista.

- A la nostra societat cada dia hi ha una fractura més gran entre el que es diu i el que es pensa. Això passa perquè alguns nivells de decisió no es fan a Catalunya i per tant, les elits es permeten una certa simulació.
- Les campanyes polítiques a vegades es converteixen en un supermercat. S'hauria d'anivellar les expectatives que es creen als ciutadans i la realitat.
- Dels falsos personatges. El periodista fa referència als falsos liberals que privatitzen empreses fent nepotisme. També critica l'excés de control burocràtic per part de l'administració. De tota manera, assenyala que aquests extrems es donen més fora de Catalunya tot i que el seu ressò, afegeix, fa molt mal.

Un cop clarificades les trampes i el malentesos, **Francesc Marc Àlvaro** conclou que “som un país que ha trobat l'equilibri” i que el continuarem preservant si les regles del joc de la col·laboració públicoprivada són clares i es respecten.